

Børne Blad

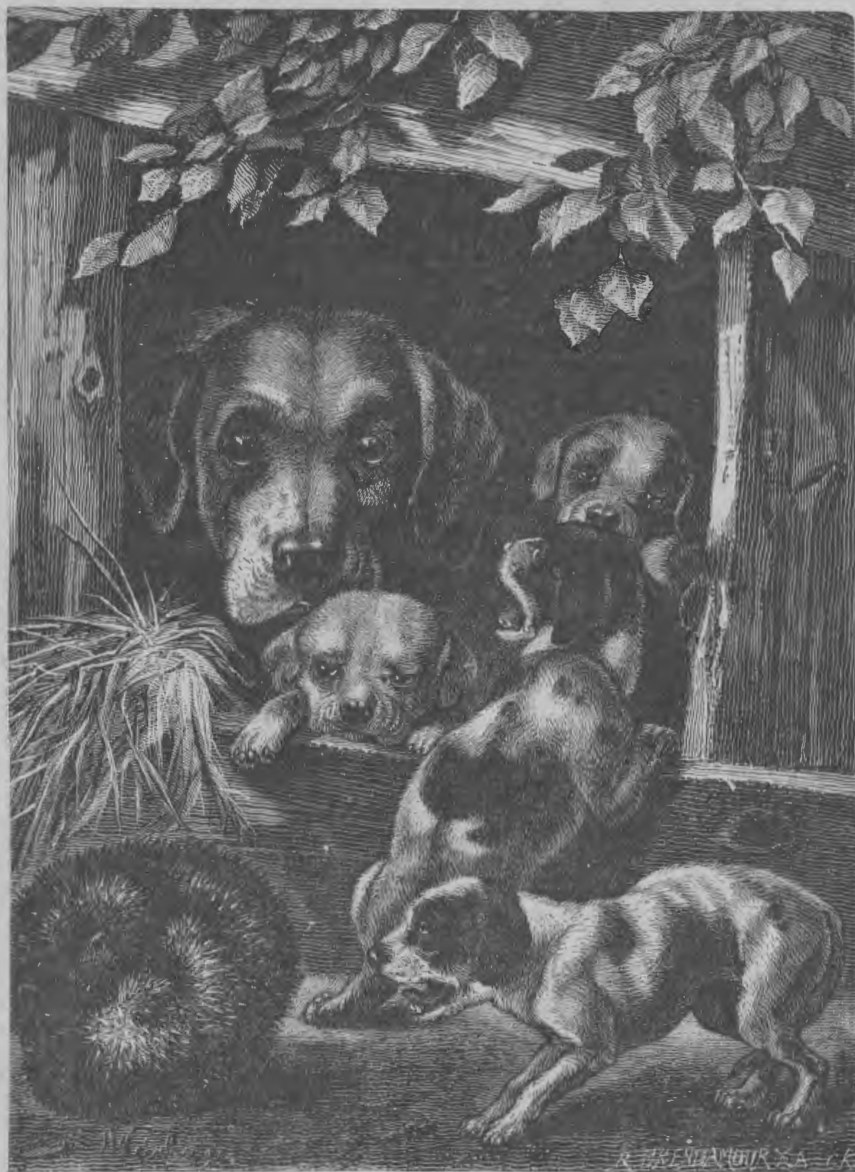

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 28.

13de juli 1901.

27de aarg.

En underlig gæst.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leeres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 80 cents.

Alt vedkomne reaktioner af bladet sendes til Rev. D. B. Angsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 27.

Bandringen i ørkenen.

Nu begynder Israels hørn's ørkenvandring. De var lykkelig komne over det røde hav. Men nu var de komne ind i Arabiens ørken. Det saa ikke lovende ud. En ørken er en saadan strækning jord, hvor der hverken er mad eller drikke at finde. Det eneste er bare sand. Kun her og der en vase, en grøn plet, hvor der findes vand, og fanste nogle træer rundt. Ellers er alt øde og ufrugtbart. Slig var nu den lange strækning, som Israels hørn skulde vandre gennem, førend de kom til Kana'ans land.

Hvorfra skulde de saa faa mad og drikke? Saalebes spurgte nok Israels hørn mangan gang. Men saa hører vi, at Gud nok kunde skaffe baade mad og drikke. Den haarde klippe maatte paa Guds befaling give vand, og til mad lod Gud falde manna ned af himmelen.

Ogsaa for os vilde verden være en ørken, dersom Gud ikke velsignede den baade med mad og drikke. Vi maa ikke tro, at jorden frembringer disse ting af sig selv. Nei, det er Herren, som føder os. Han giver tidlig regn og silbig regn. Han lader græs og urter fremvokse, saalebes som i begyndelsen. Derfor siger vi: "Takker Herren, thi han er god, thi hans miskundhed varer evindeligt." Derfor er det ogsaa stor synd, naar vi forsømmer at takke Herren for mad og drikke og alt andet godt. Thi han er den, som giver os det altsammen, ligesom han gav vand og manna til Israels hørn i ørkenen.

Saa saar vi høre videre, hvordan det gik Israels hørn, da de kom til Sinai bjerg. Det var i den 3dje maaned efter udgangen af Egypten. Moses lod dem vide, at store ting vilde ske; thi Herren havde fortalt ham det. Ingen maatte komme nær ind til bjerget. Thi nu vilde Herren aabenbare sig i sin herlighed. Saa kommer en thj sth over bjerget. Det tordner

og lynet. Og midt under tordenen og lynilden høres en mægtig røst, som en sterk basun. Det er Herren, som taler. Alt folket bæver og skjælver i angst og forfærdelse. Og hvad hører de? — Loven, de ti buds ord. Vi sidder i ro og mag og fremsiger dem af vor katetismus. Det var ikke saa, da de løb for menneskene for første gang. Da løb de under torden og lynild. Det er den strenge, retfærdige Gud, som taler til os gennem loven. Og lad os ikke glemme Sinai, naar vi hører Guds bud.

Budene kjenner vi alle. De staar ogsaa i vor katetismus; og her har vi dem i vor bibelhistorie, de ti Guds bud. De begynder saa: "Du skal ikke have fremmede guder for mig!" Det er det vigtigste og fornemste bud. Thi den, som ikke har fremmede guder, men den sande Gud; den, som frygter, elsker og forlader sig paa ham, han vil ikke tage hans navn forfængelig; han vil heller ikke foragte eller forsjømme hans ord; han vil ogsaa hædre fader og moder, fordi Gud har sat dem over os; han vil heller ikke synde mod sin næste, hverken mod hans liv eller hans lemmer eller hans gode navn og rygte. Og naar Gud i det 9de og 10de bud har forbudt os selv den mindste onde lyst og begjæring, saa har han dermed lært os, at selv de bedste mennesker er syndere, eftersom vi alle har ond lyst og begjæring i vort hjerte. Derfor staar vi alle ufylde for Guds lov. Vi kan ikke holde dem. Vi trænger til en frelser. Denne frelser er Jesus Kristus. Til ham skal loven drive os. "Ved loven kommer syndens erkjendelse", og "loven er vorden vor tugtemester til Kristus". (Forts.)

I skoven.

Oversat fra engelsk.

(Fortsættelse.)

Brown faldt snart igjen tilbage til sin fedvanlige barskhed. Hver gang Goody bad ham fortælle om den stakkars døde mor, vilde han neppe svare, og brummede kun noget om, at han havde gjort det, fordi der var ingen anden raad, og at hun ikke behøvede at tale saa meget om det. Men Goody saa ham ofte taste sine øine hen i den krog, hvor den lille forældreløse laa og sov.

"Brown", sagde Goody en aften ganste sagte, "den lille ved du jo er et træ-eforn!"

"Snitsnak!" udbrød Brown, "jeg vil ikke høre tale om, at den er et træ-eforn; jeg er tjed af det."

"Nei, Brown", sagde Goody forknøjt, "jeg tænkte kun, du burde vide det for dens opdragelses skyld."

"Den skal naturligvis opdrages som et ganske simpelt jord-eforn", sagde Brown. "Jeg vil ikke vide af, at den skal op i høiden og se ned paa os; vi har nok af det hos madamen og hendes familie heroppe, som synes de staar ober alle os andre."

"Ja, men de er højere end vi", sagde Goody, idet hun saa op i trætoppen.

"Jeg vil ikke høre mere om det", gjensvarede Brown, det er meget finere at være et jord-eforn. "Jalsald har jorden altid været god nok for mig og mine, og hvis den lille her skal tilhøre mig, maa den leve paa samme maade som jeg gjør. Jeg skal saa den oplært i vor haandtering — grundig oplært, hører du det, Goody?"

"Men de højere grene" — begyndte Goody igjen, lidt bekhymret.

"Jeg siger dig jo, at jeg ikke vil, den skal komme op i de højere grene", afbrød Brown. "Tror du ikke, at jeg ogsaa kunde komme op i høiden, hvis jeg vilde?"

"Jo, det kunde du naturligvis, skjønt jeg for min del er ganske urolig, naar jeg klatrer op i høiden; jeg føler mig ikke paa mit rette sted og er bange for at glide eller blive svimmel. Det er saa forunderligt at se ned paa alle andre fra en saa svimlende høide."

"Na", sagde Brown, "det er forresten mig ganske det samme, enten jeg bor høit eller lavt; den ene er ligesaa god som den anden. Alt hvad jeg kan sige er, at den lille Rora ikke skal saa griller i hovedet, eller være saa flygtig som madamens hørn herovenfor."

Saaledes blev det da bestemt, at lille Rora skulde være et jord-eforn. Der blev ikke talt om andet i nabolaget end Browns eventyr. Der kom en mængde i besøg, og da de gik hjem, sagde de, at Brown var ligesaa grættlen som før, og beklagede det stakkars lille væsen, som var faldet i saadanne flør.

"Alt", sagde gamle bedstemor og rystede betænksomt paa hovedet, "jeg bare ønsker det maa ende godt. Men efter min mening er det alt andet end klogt. Man spurgte ikke engang efter mit raad, saa jeg har ingenting at sige. Da jeg var ung", fortsatte hun kneisende, "pleiede ung-

dommen at spørge de ældre, førend de foretog et saa vigtigt skridt. Men alt saadant er naturligvis gaaet af mode nu."

"Ja", svarede skjæren, "men Goody Brown er da slet ikke saa ung. Han er i det mindste gammel nok til at vide bedre. Jeg har seet nok af pleiehørn i min egen familie, og det skal jeg ogsaa fortælle hende. Der var nu min stakkars moder, som af misforstaaet godhed ubrugebe en gjøgeunge og opdrog den med sine egne. Hvad hun gik igennem med denne vanartede fugls utaknemmelighed og grusomhed vilde ingen tro, om jeg fortalte det."

"Hvad blev der af den da?" spurgte Konrad.

"Det fik en daarlig ende med den, har jeg hørt sige, for tilsidst fløi den afsted til Afrika. Hvad den gjorde der, har jeg aldrig rigtig faaet at vide — men de siger, den blev opædt af vilde dyr."

"Ja, det er jo rimeligt", sagde bedstemor. "Men det, som Brown først og fremst burde gjøre, var at forhøre sig om det stakkars lille dyrs familie. Hvem ved, om det ikke kunde have en fader ilive, som vilde tage sig af det."

"Men Brown vil paa ingen maade stilles fra den", sagde Konrad brummende. "Og det er en nydelig unge, smukkere end Ermine."

"Ja langt smukkere", sagde Ermine ivrigt.

"Smaa eforn maa høre, men ikke tale", sagde bedstemor. "J forstaaer jer ikke paa det. Browns hul er ikke et passende sted for et ungt træ-eforn, skal jeg sige jer, og det sagde jeg straks; huffer du ikke det, kjære Rufus?"

"Alt, hvad jeg kan sige", sagde Rufus, idet den ligegyldigt knækkede en nød, "er, at jeg er glad, fordi Brown har fundet den og ikke jeg."

Imidlertid var Rora, for hvem alle viste saa megen interesse, ligesaa lykkelig hos Brown og Goody, som dagen er lang. Hendes græne gamle daddi, som den havde lært at kalde ham, forkjælede hende aldeles og gav hende lov til at gjøre, hvad hun vilde, undtagen klatre i træerne.

"Det er meget bedre at være paa jorden", siger daddi, fortalte Rora Konrad og Ermine; "han synes det er saa naragtigt at anstrenge sig med at klatre op i trætoppene, naar man kan have det saa hyggeligt nede mellem rødderne, og det samme synes jeg."

Konrad og Ermine kunde slet ikke forstaa det. Hvad vilde libet være værdt, hvis vi ikke fik lov til at klatre omkring i træerne? Var der nogen fornøjelse saa stor som at sidde deroppe

Ved tandlægens dør.

Smag og følelse = gode anlæg.

og lade binden svæve grenene lystigt frem og tilbage, eller at hoppe fra træ til træ og smutte hid og did mellem de sammensflettede grene?

Ermine syntes at blive mere vilter, og hendes pels at blive mere glinsende for hver dag. Hvor som helst Konrad gik, maatte hun følge med. Endog Rora, som var deres fortrolige veninde, kunde ikke faa dem til at holde sine bevægelser paa jorden. Solskinnet, de viftende blade, de svingende fugle, sommer vinden, alt syntes at have stemmer, som bestandig kaldte paa dem.

Det var lykkelige dage, disse midsommerdage i aarets bedste og lyseste tid.

En aften fandt Konrad og Ermine paa, at de vilde besøge nogle langt ude beslegtede, slysoveren Ubold og hans kone Dorrea. Dette værdige lille par boede i det nydeligste lille rede, som hed "Slysoverhulen". Det var bygget i en bukt, som voksede paa en solbakte nebe imellem rødderne af et mægtigt egetræ, der hang ud over en bæk. Vandet gled sagtelig der forbi, og solskinnet tittede af og til berind mellem bladene. Der var et hyggeligt tuzsmørke derinde. Ubolds rede var netop af den rette størrelse, netop passende stort til at hygge sig i; det var seks tommer langt og tre tommer bredt. Det var saa rundt som fuldmaanens og varmt og koseligt indrettet.

Alle sagde, at slysoveren var et meget behageligt selskab, dersom man bare var saa heldig at træffe ham vaagen. Man kunde ofte komme der uden at blive indbladt; thi "hvile er søbere end arbejde", det var valgsproget i Ubolds familie.

Men paa denne tid af aaret var han nødsaget til at være vaagen for at se lidt efter sine verbøslige anliggender; thi om vinteren lod han det gaa som det kunde. "Jeg er en sværmer og kan ikke plage mig med saadanne ting", sagde han høitideligt. Ubold var stolt over, at man skulde tro, at han ikke havde meget at bestille. Ikke desto mindre sagde folk, at hans maddød var godt hjulbt henimod vaaren.

Konrad og Ermine var henrykte den aften; thi slysoveren var vaagen og havde lyst til at tale med dem. Idet han skjød tilside de siggardiner, som hang ned for indgangen til redet, viste han sig i aabningen og hilste dem med nedladenhed velkommen. Dorrea, hans gode kone, kunde ikke vise sig; thi hun havde netop rullet sig sammen for at tage sig en liden lur og maatte aldeles ikke forstyrres.

"Jeg har sner", gjentog Ubold i samtalens

løb, "og tilbringer halvdelen af min tid i drømmenes land."

"Hvor er drømmenes land", spurgte Ermine. "Åh!" sagde slysoveren, idet han betænksomt folbede sine poter over sit hvide bryst; "hvem kan sige det? Du har, uden at vide det, gjort et stort spørgsmaal, som vansteligst kan besvares. Kan du fortælle mig, hvor lerken flyver hen, naar den forsvinder oppe mellem stjerne?"

"Nei", sagde Ermine.

"Ved du, hvor der bliver af duggen, naar solen skinner paa den?"

Nei, det maatte Ermine tilstaa hun ikke vidste.

Slysoveren blunkede med øinene. "Ved du, hvor vinden blæser hen, naar den farer gennem skovene?"

"Ved du det?" spurgte Konrad.

"De farer alle til drømmenes land", sagde Ubold, "og der finder jeg dem igjen. Men hvor det er henne, det kan jeg ikke fortælle dig."

"Hvad ser du mere i drømmenes land?" spurgte Ermine.

"De deiligste sner til den hvidigste musik; solskin, blomster og stjerner; den sølberrene morgentaage, glimrende dugdraaber, musikken af sommervinde og rislende bække, kjære minder, forhåbninger, som aldrig herne er blevne virkelighed, venlige ord, som ikke kan udsiges, — alt dette finder vi i drømmenes land."

Dette overgik langt Konrads fatteevne. "Hvorledes kommer du op der?" spurgte han.

"Det ved jeg ikke", svarede slysoveren. "Naar frosten og sneen kommer (jeg bliver ganske søvrig ved at tænke paa dem), ruller jeg mig sammen som en liden kugle, og da kommer jeg til drømmenes land. Det er alt, hvad jeg ved."

"Naar kommer du tilbage?"

"Naar foraarsvinden vækker de sovende blomster, da har den ogsaa befaling til at vække mig; det er meget letvindt —" og Ubold gned sine søvnlige øine med sin forpote.

"Jeg skulde rigtignok have lyst til at komme i det land", sagde Ermine, "hvis Konrad vilde følge med."

Slysoveren snørkede, — det skulde bethyde et suk, tror jeg.

"En aften", sagde Konrad tankfuld, "syntes jeg, jorden var bedækket med kastanjer, men hvorledes det var eller ikke var, kunde jeg ikke røre mig, saa jeg kunde faa en; saa kom der en fasan, som spiste dem alle op lige for mine øine. Mon jeg da var i drømmenes land?"

"Oh, Konrad! Du ved, mor sagde, det var mareridt. Det var den aften, vi fik kastanjer til aftens."

"Hvad tror nu du, det var?" spurgte Konrad, idet han vendte sig til sysoveren.

Hans øine var lukkede. Han rullede sig langsomt sammen til en kugle.

"Er han nu gaaet til drømmenes land?" hviskede Ermine.

"Jeg ved det ikke; skal vi vække ham?"

"Jeg er bange for, han bliver vred; lad os vente en stund."

Og de ventede, — men da sysoveren slet ikke vilde vaagne, raadspurgte de en markmus, som løb forbi, og som raadede dem til at lade Abolf sove ud. "Thi folk", sagde denne, "lister ikke at rives ud af sin drømmeverden."

Maafte markmusen havde ret.

Solen gik nu ned bag skoven, og imellem træerne og igjennem bladene glimrede dens røde skin. Flodens vand lignede flydende guld; ege- og bøgetræernes stammer var indfarvede. I trætoppene var det skyggesfuldt og stille; thi straalerglansen gled ned mod jorden. Straalerne forghlde det hølgende græs og lysseblomst efter blomst, og saa lukkede de sig. Nu syntes solen lavere, langsomt — stille; den forsvinder.

Konrad saa paa alt dette. "Kunde drømmeverdenen være skjønnere?"

Vidste han, at det var verdens og solens, skovens og flodens almægtige skaber, som fik hans eget lille hjerte til at banke af henrykkelse og glæde? Det kan vi ikke vide; men vi i kjender ham. Vi ved, med hvilken ødsel haand han har uddelt skjønnehed og lys over skov og mark. Og vi bøier os tilbedende for ham.

(Fortf.)

Hoveder af forskelligt værd.

Da den sidste konge i Polen endnu regjerede, gjorde man opstand mod ham, noget, som i de dage ikke var sjældent. En af oprørerne, og det en polsk fyrste, forglemte sig selv i den grad, at han udsatte en belønning af 20,000 guld paa kongens hoved. Ja, han var fræt nok til at stride dette til kongen selv, enten for at bedrøve eller forstrække ham. Kongen stred straks følgende svar paa brevet: "Deres brev har jeg modtaget og læst. Det har dog paa en maade fornøjet mig, at De anser mit hoved for noget værdt; thi jeg kan forsikre Dem, at for Deres hoved gab jeg ikke en stilling."

Kjærlighed til Gud.

Mel.: Hvo istsun lader Herren raade.

Dig vil jeg elske, du min styrke,
du giver hjertet fred og trøst;
dig vil jeg med min gjerning dyrke
ved hver en længsel i mit bryst;
dig vil jeg elske, frelser min!
O, Jesus, kald mig ogsaa din!

Dig vil jeg elske, du er livet
og fører mig paa libets vei;
dig vil jeg elske, du har givet
mig lyset, det, som slukkes ei.
Dig vil jeg elske; thi dit blod
for mig du villig flyde lod.

Dig vil jeg elske og tilbede,
min herre, Gud, og broder kjær!
Er verden end med spot tilbede,
og skal jeg nød kun friste her,
dig vil jeg elske, frelser min!
O, Jesus, kald mig ogsaa din!

— "Luth. Børnebl."

Drømmen og dens betydning.

En mand havde en ubehagelig drøm og fortalte den til sin hustru:

"Jeg drømte", sagde han, "at fire rotter kom imod mig. Den første var meget fed, de to næste var meget magre, den fjerde var baade mager og blind."

Manden var en stakkars dranter. Han havde derfor sluppet løs fra Guds ord, men var meget overtroisk, som gjerne er tilfældet med dem, som ikke længer tror Guds ord. Han var derfor meget ængstelig over sin drøm, fortalte den til sin hustru og spurgte, om hun kunde udtyde drømmen. Nei, hun kunde ikke udtyde den. Men lille gutten hans havde ogsaa hørt drømmen. Da saa hans moder stod der forlegen, sagde gutten: "Papa, jeg tror, at jeg ved, hvad den drømmen bethder: Den fede rotte er vist den saloonkeeper, som du besøger saa ofte; de to magre rotter, det er mig og mama; og den blinde, magre rotten, som kommer efter alle, er vist dig selv."

Som en anden Daniel stod gutten der for faderens øine, og den fede rotten fik ikke mere af manden fra den dag.

Til billedet.

En underlig gæst.

B hundehuset har hundemor med fine unger middagshvil. Men du ved, hundene er en agtpaagivende fløjt, og da det tusler lidt udenfor indgangen, er snart en af de smaa derude med et spædende øje. Og han er ikke sen om at give lyd; thi det, som tusler derude, er jo en stor graabrun rotte. Ja, den skal faa. Og hvalpen gleffer efter den; men med hyl trækker den sig skyndsomt tilbage; thi rotten blev til en stor rund kugle med skarpe pigger ud til alle kanter. Og nu kan baade hundemor og ungerne gø og hoppe omkring, saameget de vil; kuglen ligger der ganske stille og er aldeles uangribelig.

Hvis du har set et pindsvin, kender du gaadens løsning.

En rar maade at regne paa.

Indianerne i Guinea har en eiendommelig maade at regne paa. De regner nemlig med haanden og dens fingre. Naar de kommer til fem, siger de „en haand“. Seks er „en haand og første finger“, syv „en haand og anden finger“. Ti er „to hænder“, men tyve er ikke „fire hænder“ men „et menneske“. Firti er „to mennesker“. Seks og firti udtrykkes med „to mennesker, en haand og første finger“.

Opløsning paa gaader i nr. 26

Firkantgaader:

I. D n a	II. S o m
n o a	o l a
a a l	m a t

Billedgaade:

Halvringen til hamse er istykker.

Opl. paa fikserbillede i nr. 25.

Naar venstre side vendes op, sees han længst tilvenstre.

Gaader.

I.

Det første bruges ved sommertide og volder græsset stor men og tvide. Det andet farer med stille susen, dog stundom ogsaa med voldsom brusen. Det hele er navn paa en afdød mand; jeg tror, han fandtes paa Listerland.

II.

Det første et gammelnorsk kongenavn var, dog ved jeg kun to, der navnet bar. Det andet, — ja det betegnede hus, der nu for det meste ligger i grus. Det hele et vakkert jentenavn er, tanhænde du har det kjær.

Bed R. N. Lunden.

Skjulte navne.

1. Den fugl havde et sterkt neb. Rast af sig var den ogsaa.
(Heri er skjult en stat i Amerika).
2. Han sa': Stal Sam be sig fri fra stolen imorgen?
(To guttenavne. En elv i Afrika).
Bed D. R.

Billedgaade.

